

[Erling Dinesen.]

jeg har lidt svært ved at se, hvordan forslaget som påstået skal fremme bevægeligheden på arbejdsmarkedet. Det var heller ikke ligefrem forslag af denne karakter, vi efterlyste i det tidligere folketingsudvalg, det vil jeg dog føje til.

Arbejdsministeren oplyser i sin fremsættelsestale, at det arbejdsmarkedspolitiske udvalg i en udtalelse af 10. november sidste år har givet udtryk for ønsket om en aktivisering af de arbejdsmarkedspolitiske virkemidler, som kommer på tale ved omstillingen af produktion og beskæftigelse fra hjemmemarkedserhverv til eksporterhverv m. v. Det lyder jo kønt, men jeg kan ikke rigtig se, at arbejdsministeren med lovforslaget har levet op til disse ønsker fra hovedorganisationerne på arbejdsmarkedet. Jeg skal komme tilbage til disse ting og tage nogle af de andre om mindre spørgsmål først.

Lad mig først sige, at forslaget om ændrede betingelser for udnævnelse af arbejdsmarkedsnævnenes formænd skal jeg ikke kommentere nærmere. Vi var jo enige om dette i det tidligere udvalg. Vi skal heller ikke indvende noget imod, at de afgørende regler i beskæftigelsesloven af 1958 overføres til arbejdsløshedsloven, og at administrationen af loven henlægges til arbejdsformidlingskontorerne i samarbejde med de lokale arbejdsmarkedsnævn. Men vi ønsker disse regler grundigt gennemgået i udvalget, og vi vil gerne have besked om, hvilke økonomiske midler der vil blive stillet til rådighed. Vi vil altså have sikkerhed for, at der ikke blot er tale om en skueret i denne henseende.

Vi havde en lang række problemer oppe til drøftelse i det tidligere udvalg; de var indeholdt i betænkningen, og de er nævnt også i arbejdsministerens tale. Problemet om varsling af afskedigelser, som vi anser for et meget vigtigt spørgsmål, er der åbenbart ikke sket noget med, og det var egentlig rart at vide, hvornår vi kan vente et initiativ fra arbejdsministeren på dette vigtige område.

Arbejdsministeren nævner også spørgsmålet om vikarbureauernes virksomhed inden for industrien. Men udover en masse ord er der reelt intet oplyst udover en bemærkning om, at loven i sin nuværende skikkelse ikke rummer mulighed for administrativt

forbud mod vikarbureauvirksomhed. Det er vi naturligvis vældig glade for at få at vide, men det havde være nok så nyttigt at få oplyst, hvad ministeren så vil foretage sig, ikke mindst på baggrund af landsarbejdsnævnets stilling til dette spørgsmål. Jeg forlanger ikke, arbejdsministeren skal give oplysninger her i dag, vi kan tage det op i udvalget og drøfte det dér og også se nærmere på den stilling, som landsarbejdsnævnet har taget til dette spørgsmål. Jeg fik for nylig sendt, og det har formentlig andre medlemmer af folkettingen fået, en henvendelse fra Manpower, og jeg tør nok sige, at de er i færd med at ekspandere ud over landet. Hvordan det i øvrigt vil virke set i sammenhæng med de overenskomstmæssige aftaler og organisationsproblemer og meget andet, det kunne jeg godt lide at vide. Jeg tror nok, det er på høje tid, at man virkelig gør noget ved det i arbejdsministeriet.

Jeg skal ikke gå ind på de enkelte paragraffer i lovforslaget. Lad mig blot nævne, at der både i § 13, § 16 og § 17 findes regler, som vi er utilfredse med, som vi ikke kan tiltræde; men også på andre områder mener vi der er behov for ændringer og forbedringer, før forslaget kan accepteres. Også disse spørgsmål kan vi tage op under udvalgsarbejdet.

Det forekommer mig noget ejendommeligt, at arbejdsministeren helt har tilsidesat landsarbejdsnævnet med forslaget til § 13, stk. 2, nr. 3. Der ligger, synes jeg, en ubehagelig tilsidesættelse af den enkelte arbejdssøgendes muligheder i det forslag, som foreligger på dette punkt.

Efter lovforslaget kan der fremover kun f. eks. ydes rejsehjælp til en arbejdssøgende, såfremt der det pågældende sted er behov for arbejdskraft af den omhandlede art, som der står. Hvem der skal afgøre det kunne det være meget interessant at få at vide, men jeg synes ikke, det er nogen særlig sympatisk bestemmelse, man her har taget med i lovforslaget. Den omstændighed, at den pågældende arbejder eller funktionær ved at flytte hen et andet sted kan få et bedre job svarende i højere grad til hans eller hendes evner og uddannelse, tæller altså overhovedet ikke med i sammenhængen. Det er ikke menneskelige hensyn, der er afgørende; det er alene nogle bureaukratiske regler, som skal gennemføres, selv om de